

evropsko integracijo, Nova Evropa in demokracija 1991. Kot strokovnjak je zato tudi:

- član nacionalnega komiteja za demografsko politiko Slovenije
- član širše strokovne skupine pri komisiji Državnega zbora za lokalno samoupravo
- član delegacije Republike Slovenije v Skupščini stalne konference regionalnih in lokalnih oblasti Evrope pri Svetu Evrope

Lojze Gosar je s posredovanjem rezultatov svojega znanstvenega in aplikativnega dela v domači in tuji strokovni javnosti veliko prispeval k metodologiji regionalnega, socialnega in prostorskega razvoja. S predavanji na tretji stopnji ter z vodenjem mladih raziskovalcev kaže tudi sposobnost za pedagoško delo v okviru dodiplomskega in podiplomskega študija.

Svoje bogate strokovne in raziskovalne izkušnje prenaša danes kot direktor UI RS na številne posameznike in pomembno vpliva na razvoj raziskovanja prostora v Sloveniji.

Dolgoletno delo kaže na velik posluš za timsko delo. Na vlogo in poglede ki zadevajo aplikacijo geografije pa je nenazadnje govoril tudi na 15. zborovanju Slovenskih geografov v Postojni leta 1991 z referatom: "Vzgojni pomen geografije".

Mihevc Pavel

Ob šestdesetletnici prof. dr. Jurija Kunaverja

Šestdesetletnica je priložnost, spoznati strokovni lik nekoga, s katerim živimo in delamo, in ne za oceno njegovega doživljenjskega opusa. Za to je prezgodaj. Ako se poslužujemo izrazoslovja iz pogramiranja raziskovanja, je to fazno poročilo o izvajanju sprejetega dela. To velja še posebno za našega jubilaranta.

Na raziskovalnem področju prof. J. Kunaverja je v ospredju gotovo visokogorski kras. To je bila tema jubilarantove diplomske naloge, za katero je na Oddelku za geografijo Univerze v Ljubljani v l. 1958/59 dobil študentsko Prešernovo nagrado. V GV je bila objavljena l. 1961 z naslovom Visokogorski kras Vzhodnih Julijskih in Kamniških Alp. V isti tematski krog spada tudi njegove disertacija, ki se jo je lotil po zamenjavi srednješolske profesure z mestom asistenta v geografskem oddelku FF l. 1961. Objavljena je z naslovom Geomorfološki razvoj Kaninskega pogorja, s posebnim ozirom na glaciokraške pojave, v Geografskem zborniku 22 (1982, izšel 1983). Z 148 stranmi teksta, z podrobno analizo mnogih visokogorskih, predvsem kraških oblik, z barvno karto v merilu 1 : 20.000, je še danes najdaljša in najbolj temeljita razprava iz jubilarantove bibliografije. V njej so nakazane dileme, ki so bile vir mnogih njegovih kasnejših kraško-morfoloških študij. Te obravnavajo korozijski proces, njegovo starost in vlogo pri oblikovanju

drobnih skalnih oblik, kraško terminologijo visokogorskega krasa, njegovo tipizacijo in njegovo višinsko conalnost v okviru Slovenije in Evrope. Jubilant je pri nas prvi ugotavljal pomembnost nekateri značilnih oblik kot so kraške mize, korozijske terase oz. korozijske stopničke, lašte in kotličice, za katere je skušal mednarodno uveljaviti slovensko ime. Prvi je tudi v geomorfo-genetske namene uporabil mikroerozijski meter. Kraška morfologija je kot paradni konj slovenske geomorfologije in geografije vobče prinesla jubilantu mednarodni ugled specialista za visokogorski kras. Citira ga že več angleško napisanih krasoslovnih monografij. K temu je prispevala tudi jubilantova aktivna udeležba na mednarodnih krasoslovnih zborovanjih. Za eno od njih, za postojnski mednarodni simpozij na temo Človekov poseg v kras (IGU), je l. 1987 uredil zbornik referatov.

Jubilant se je z učinki ledeniškega preoblikovanja moral spoprijeti že pri študiju visokogorskega krasa, ko je analiziral glaciokraške pojave. Ko ga je regija z najlepše razvitimi visokogorskimi kraškimi pojavi na Kaninskih podih-zgornje Posočje, pritegnila k širšemu raziskovanju, se je lotil revizije starejših študij o poledenitvi Soške doline. Morebiti največ novega je prispeval s podatki o absolutni starosti nekaterih mladokvartarnih sedimentov in s klasifikacijo poznoglacialnih moren, ki jih je glede na absolutno in relativno višino uvrstil v shemo petfaznega umikanja buchl, steinach, gschnitz, daun in egesen (gl. objave v GV 1980 in knjigi Geomorfologija in geoekologija, 1990). Kot organizator prvega zveznega srečanja geomorfologov l. 1986 v Bovcu je začetnik serije srečanj jugoslovanskih geomorfologov, ki so s svojimi zborniki prispevala k rasti geomorfološke misli v bivši državi.

Razvojna pot je jubilanta vodila preko krasa in glacialne geomorfologije k splošni geomorfogenezi Posočja, k recentnim procesom (erozija prsti na Vrščicu, spodmoli v Bržaniji), k splošni geomorfologiji (relief Triglavskega parka, gričevnata pokrajina v porečju Voglajne in zgornje Sotle) in k geografiji vobče (Vidovska planota, Nepalska Himalaja, Posočje po potresu, ledinska in krajevna imena). Od tu ni daleč do naravovarstva (Slovenija 88, 1989, Dela Oddelka za geografijo št. 8, 1991).

Rojen v družini uglednega pedagoga in ljubiteja narave 13. junija 1933 v Ljubljani, je jubilant obdarjen ne le z ljubeznijo do narave, ampak tudi s potrebo po razdajanju svojega znanja in po organiziranju mladinskega raziskovanja. Sledeč stopinjam očeta Pavla se je že kot gimnazijec klasične gimnazije uveljavljal v taborniški organizaciji. Službovanje na ljubljanski Pedagoški akademiji (1974 – do njene vključitve z imenom PF v univerzo l. 1984) ga je privedlo med vodilne na tej višješolski ustanovi, saj je bil v letih 1977–1979 njen dekan. 6 let je vodil gradnjo njene nove stavbe.

Na osnovi pedagoških izkušenj in ker je bilo novo mesto s tem povezano, je v Oddelku za geografijo FF prevzel vodenje pedagoške katedre. Kot tak povezuje slovenske pedagoge z madnarodnimi tokovi in organizacijami. Letno organizira podiplomski seminar osnovnošolskih in srednješolskih učiteljev geografije z

imenom Ilešičevi dnevi, referate pa objavlja v novi slovenski reviji Geografija v šoli, ki jo je ustanovil in jo ureja. Pri tem pa še nadalje organizira (ali soorganizira) mladinske raziskovalne taborne. Kot plod tega je izšla daljša študija o dolini Tolminke in Zadlašče. Pedagoška žilica je jubilanta privedla do plodnega sodelovanja Pionirja oz. "Vesele šole" (kasneje Geje), radijske šole, in med pisce poljudne geografije (o Makaluju, slovenskem alpskem svetu, o dolini Soče itd.). Seveda se tudi znanstveno-metodičnemu pisanju ni mogel odtegniti (Dela Oddelka za geografijo FF, št. 6, 1989). Še večji prispevek k slovenski geografiji pouka pomenijo geografski učbeniki. Pri nekaterih je soavtor, pri učbeniku Domača pokrajina, geografija, priručnik za geografsko spoznavanje domače pokrajine (MK, 1989) pa je bil pobudnik in glavni pisec učbenika, ki je med šolniki, žal, premalo poznan.

Še kot profesorju PA so jubilantu obesili celo vrsto predavanj. Na Oddelku za geografijo FF predava geomorfologijo, klimatogeografijo, didaktiko geografije, metodologijo fizične geografije, na mariborski pedagoški fakulteti pa geomorfologijo in didaktiko. Predaval je fizično geografijo na Oddelku za krajinsko arhitekturo FGG in še zdaj vojaško zemljepisje na FSPN v Ljubljani. Obilica in raznolikost njegovih predavanj ter poljudnih in strokovnih objav priča, da se jubilant ne odteguje družbenim potrebam.

Ni čudno, da je jubilant doživel precej priznanj v obliki vidnih funkcij in odlikovanj. Na FF je bil do 1988 član Izvršnega odbora, po 1990 njegov predsednik in od 1991 predsednik gospodarske komisije. Bil je predsednik Zveze geografskih društev in zdaj je predsednik Nacionalnega komiteja za geografijo. Kot tak je vodil slovensko delegacijo na svetovnem kongresu v Vašingtonu 1992. Je dopisni član mednarodne komisije za šolsko geografijo in je aktiven v komisiji Spremembe v okolju kraških območij MGZ.

GV nudi seveda premalo prostora, da bi lahko orisali vso jubilantovo delovanje, ki je raznoliko in v seštevku obilno, in vse njegove uspehe, za katere mu čestitamo.

Ivan Gams

Milan Natek – šestdesetletnik

Osemnajstega julija 1993 je Milan Natek stopil v sedmo desetletje svojega plodnega življenja. Rodil se je v Podvrhu pri Braslovčah in preživel tam otroška leta. Prvo znanje in življenjske nauke je dobil v gomilski osnovni šoli. V nižjo gimnazijo se je vpisal v Žalcu, v višjo pa v Celju in jo leta 1954 končal. Istega leta se je vpisal na Filozofsko fakulteto ljubljanske univerze za enopredmetni študij geografije in ga v začetku leta 1960 zelo uspešno absolviral.

Po odsluženju vojaškega roka je bil 1. marca 1961 nastavljen na Oddelku za geografijo Filozofske fakultete kot asistent pri prof. dr. Antonu Meliku. Asistentško in pedagoško delo je sier vestno opravljal, a bolj se je ogreval za raziskovalno